

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

Nhất Độc Khí Vô Hình Chi Độc
Di Vật Cố Nhân Chuyển Giao Người**C**

àng theo chân Tư Mã Thuyên, sắc mặt của Đoàn Bá Nhiên càng tỏ ra kinh ngạc, cuối cùng đành lên tiếng hỏi:

- Tại hạ cứ ngỡ an táng Tiểu Hoa chỉ là cái cố, hóa ra ý tiểu thư không phải muốn nhanh chóng đuổi theo..., a, Nhu Kiếm Công Tử?

Tư Mã Thuyên vẫn khẩn trương vừa đi vừa mang theo thi thể Tiểu Hoa:

- Tất cả chỉ là phỏng đoán và chẳng ai dám quả quyết đây là Nhu Kiếm Công Tử. Còn về điều công tử vừa hỏi thì tại sao tiểu nữ phải vội đuổi theo một khi chính gã dường như chỉ muốn lánh mặt? Riêng an táng cho Tiểu Hoa, xin công tử hãy nhẫn nại và xem đây là nghĩa cử cuối cùng tiểu nữ chẳng thể chẳng thực hiện cho Tiểu Hoa.

Đoàn Bá Nhiên thật sự đủ thông tuệ:

- Để an táng Tiểu Hoa vị tất phải cần đi xa thế này. Trừ phi trong ý niệm tiểu thư đã có sẵn một chỗ rất thuận tiện dành cho tình huống này.

Tư Mã Thuyên thở dài:

- Tiểu nữ đang bối rối, chỉ tiếc là chẳng có gia sư ở bên cạnh. Công tử rất thông tuệ, hy vọng đây là điều duy nhất công tử có thể giúp tiểu nữ thành nguyện. Đến rồi. Chỉ cần rẽ về bên tả một đoạn nữa là đến.

Đoàn Bá Nhiên châu mày:

- Bên tả ư? Địa thế này lúc còn đi ngoài xa tại hạ có để tâm lưu ý. Dường như chỉ là một nơi hoang vắng, chẳng có gì ngoài một nguồn nước đủ để khiến cho thảo mộc ở đây dễ dàng sinh trưởng và phát triển thuận lợi. Nhưng thường khi phạm những nơi có địa hình như thế đất đai vẫn hay lẫn đá. E không dễ cho tiểu thư thực hiện việc mai táng cho Tiểu Hoa.

Tư Mã Thuyên thật sự kinh ngạc:

- Công tử chưa đặt chân đến lần nào có sao vẫn dễ dàng nhận định thật đúng về địa hình ở đây?

Đoàn Bá Nhiên gượng cười:

- Nhận định được như tại hạ nào có gì đáng ngạc nhiên hoặc đáng khen. Vì chỉ cần tinh ý và thêm một ít ngẫm nghĩ thật thấu đáo là đoán được ngay. Nhưng nếu muốn khen thì hãy dành lời đó cho gã lúc này. Bởi tại hạ mỗi lúc mỗi phục gã. Và lẽ ra tiểu thư đừng nghi ngờ, cho rằng gã đã biết từ trước chuyện ở quý trang có một địa đạo ẩn giấu.

Tư Mã Thuyên lại thở dài:

- Vì sao công tử lại có lời này, vừa khen người vừa có ý trách tiểu nữ?

Đoàn Bá Nhiên giải thích:

- Thật ra không phải ngẫu nhiên gã chờ đến lúc đó mới lao vào tìm trong chốn đồ nát. Và cũng như ngay sau đó tại hạ sức nhớ lại, gã không thể không lao vào tìm một khi chợt phát hiện đây là chỗ nhất định đã được phát hỏa to nhất. Một vật dụng ở xung quanh nếu phần nào vẫn còn nhận ra nguyên dạng thì chỉ riêng ở đó cơ hồ đều bị thiêu hủy. Vậy là gã đoán nguyên nhân phát hỏa chỉ có ở đây mà thôi. Sau nữa, khi biết rõ ẩn chứa dưới địa đạo còn có hỏa dược, gã cũng như tại hạ liền đoán biết nguyên nhân phát hỏa vẫn là vì hỏa dược. Đại thể có thể hiểu đã có người cố tình lấy một ít hỏa dược từ đâu đó đến, không chôn vùi vì không cần phá hủy trang viện, chỉ tạm chất ở đây để dùng làm mồi phóng hỏa. Và cũng xin thú thật, nếu không có gã thì rồi cũng đến lượt tại hạ trước sau gì vẫn phải phát hiện có địa đạo. Chỉ mỗi tội là gã do thông tuệ nên bị tiểu thư nghi ngờ. Xin hãy tự hỏi một điều, nếu là tại hạ thì tiểu thư có nghi như đã nghi cho gã chăng?

Tư Mã Thuyên bối rối:

- Ý công tử bảo tiểu nữ không đủ công tâm? Vì sẵn nghi cho gã nên không thể luận việc theo đúng như đã xảy ra? Và trái lại, quả thật tiểu nữ nào dám nghi nếu địa đạo đó cứ do công tử phát hiện.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu và chép miệng:

- May được tiểu thư thừa nhận. Nhờ đó tại hạ có thể quả quyết nêu hai nhận định. Một là gã quyết chẳng phải kẻ đáng nghi. Hai nữa là gã đích thực đang trở thành đối thủ lợi hại cho riêng tại hạ. Và điều này như đã được gã vì nhìn thấy trước nên tự đề cập trước, rằng Nhu Kiếm Công Tử do đã có thêm Ngân Giao

Công Tử nên kể như sắp sửa có đối thủ rồi đây. Đúng là gã từng nói như thế chứ, tiểu thư?

Tư Mã Thuyên vụt lắc đầu:

- Gã không phải là Nhu Kiếm Công Tử. Thậm chí dù chính gã tự nhận là như thế, tiểu nữ cũng chẳng tin. A, đây rồi.

Đoàn Bá Nhiên dừng lại ngay sau nàng và nhìn quanh:

- Địa hình vẫn không như tại hạ tự mừng tượng. Chẳng phải đất lẫn đá mà là đá lẫn đất. Hóa ra tiểu thư toan chọn cách này an táng cho Tiểu Hoa, đặt vào một khe đá nào đó đủ rộng, dù không thể gọi là thạch động?

Nàng đặt thi thể của Tiểu Hoa nằm xuống nền đất lổn nhổn đá:

- Vì không tìm thấy thi thể của gia phụ ở gia trang và nếu tin vào lời gã, rằng gia phụ chỉ tạm thất tung thì tiểu nữ nghĩ, biết đâu có thể tìm thấy gia phụ ở đây.

Đoàn Bá Nhiên kinh ngạc:

- Nghĩa là lệnh tôn thường khi vẫn hay lai vãng đến đây?

Tư Mã Thuyên lại bối rối:

- Đã tới lúc cần đến sự thông tuệ của công tử. Vì quả thật gia phụ vẫn hằng lui tới chốn này, nhất là từ khi ở đây đột ngột xuất hiện một ngôi thạch mộ.

Đoàn Bá Nhiên đảo mắt tìm quanh:

- Ngôi thạch mộ nào? Hơn nữa, đấy là mộ của ai?

Tư Mã Thuyên lắc đầu:

- Thời gian chỉ ngôi thạch mộ hiện hữu tuy chỉ độ trăm ngày nhưng kể từ đó gia phụ bắt đầu xuất hiện nhiều điều khác lạ. Và rõ nhất là hành vi năng lui tới nơi đây như khi nãy tiểu nữ đã nói. Xin hãy theo chân tiểu nữ và vạn lần đừng tỏ ra quá kinh ngạc. Đấy, công tử cứ nhìn thạch bia ắt rõ.

Gọi là thạch mộ nhưng kỳ thực chỉ là một gò nhỏ bất chợt nhô lên do được sắp một lớp loạn thạch lên trên. Và từ một loạn thạch tương tự đã có người dùng vôi màu vạch lên một hàng chữ, được Đoàn Bá Nhiên lẩm nhẩm đọc:

- “Lưu Vạn Thế chết ở đây”. Nghĩa là gì?

Tư Mã Thuyên liếc nhìn Đoàn Bá Nhiên:

- Công tử chưa nghe qua tính danh này?

Đoàn Bá Nhiên cười cười:

- Vì quá biết nên tại hạ mới hỏi lời ghi đó có nghĩa gì? Là Lưu Vạn Thế bị địch nhân hạ thủ chết ở đây hay chỉ ngẫu nhiên tạ thế và may được người an táng?

Tư Mã Thuyên biến sắc:

- Gia phụ dù mang danh Quý Y nhưng không phải hạng sát nhân đoạt báu nếu tin rằng Lưu Vạn Thế đích thực từng thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên tại Trường Bạch Sơn.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu:

- Vậy là đã có người khác hạ thủ. Và phải chăng vì lệnh tôn tình cớ phát hiện nên cũng có suy nghĩ như tại hạ, đành thường xuyên lui tới nơi đây chỉ để ngẫm nghĩ về lời ghi đó có ý nghĩa gì? Nhất là phải cảm thấy mai mỉa cho ba chữ Lưu Vạn Thế?

Tư Mã Thuyên nghĩ theo hướng khác:

- Rất có thể gia phụ muốn tìm Sâm Vương Vạn Niên và vì nguyên nhân đó khiến toàn gia bị thiêu hủy? Phụ thân!! Hải nhi là Tư Mã Thuyên đây. Nếu phụ thân vẫn quanh quẩn và có nghe tiếng thì hãy mau mau đáp lời hải nhi. Phụ thân...!!

Nàng không chỉ kêu gào mà còn hối thúc nhờ Đoàn Bá Nhiên mau cùng nàng tìm kiếm, dù chỉ là một chút ít manh mối về phụ thân nàng.

Ai bảo tiếng nào gào kêu lại không thấu đến cao xanh?

Vì chợt có tiếng chếp miệng và hồi đáp:

- Đủ rồi, phụ thân nghe rồi. Tiểu liễu đầu người đừng gây kinh động nữa, được không?

Và một lão nhân xuất hiện:

- Tiểu liễu đầu muốn tìm thì cứ một mình đến là được rồi. Ai thế? Phụ thân nghe người gọi gã là công tử?

Tư Mã Thuyên chạy đến, mừng mừng tủi tủi:

- Hải nhi ngộ kiếp này không mong gì nhìn thấy lại thân phụ.

Đoàn Bá Nhiên cũng bước đến:

- Văn bối là Đoàn Bá Nhiên, cung hỉ bá bá vẫn vô sự bình an. Sư phụ của lệnh ái cũng là chỗ thân tình với nhị vị sư phụ của văn bối. Cả ba được hợp lại, gọi là Võ Lâm Tam Anh.

Lão nhân nheo nheo mắt nhìn Đoàn Bá Nhiên:

- Tướng mạo oai phong, cốt cách như ngọc, phải chăng vì thế tiểu liễu đầu chẳng đưa ai khác ngoài một mình Đoàn hiền đệ đến đây?

Tư Mã Thuyên đỏ mặt:

- Thân phụ xin đừng ngộ nhận. Chỉ vì quá lo cho sự an nguy của thân phụ, hài nhi mới miễn cưỡng Đoàn công tử đến đây. Nhưng rốt cuộc điều gì đã xảy ra? Và liệu thân phụ có biết Tiểu Hoa đã... đã...

Lão nhân thở dài:

- Tất cả chỉ do ta bất lực và thật sự vô dụng. Vì thoát tiên ta phát hiện ngoài bản thân dường như còn thêm ai khác rất thần bí cũng hay lảng vảng quanh đây. Vậy là để minh bạch ta có thi thố một ít diệu thủ, là gì thì tiểu liễu đầu người biết rồi, chỉ là để bắt buộc kẻ đó phải tự xuất đầu lộ diện.

Đoàn Bá Nhiên phì cười:

- Thuật dụng độc của bá bá là đệ nhất cao minh. Vậy là kẻ đó xuất hiện?

Lão nhân gật đầu:

- Nhưng không phải là ở đây. Mà là...

Tư Mã Thuyên biến sắc:

- Y biết rõ nơi phụ thân lưu ngụ? Cũng có nghĩa y thừa am hiểu thân phụ chuyên sở trường về gì, vậy mà vẫn dám tìm đến và phóng hỏa thiêu hủy gia trang? Y thật sự là ai?

Lão nhân lắc đầu:

- Ta đã ngoại lục tuần, cũng xấp xỉ gần bốn mươi năm qua lại trên giang hồ. Ta sợ người cũng nhiều như nhiều người sợ ta. Nhưng chỉ có nhân vật này là duy nhất khiến Tư Mã Bằng ta thật sự biết thế nào là sợ. Y giấu kín chân diện, bản lãnh thì thần thông, về sở trường dụng độc thì dường như chẳng kém ta. Và thế là ngay khi xuất hiện tại gia trang, chỉ chớp mắt ta đã bị y chế ngự. Kế đó dĩ nhiên là đến lượt Tiểu Hoa. Y tra hỏi về Vạn Niên Sâm Vương và ta càng nói không biết thì y càng làm dữ. Cuối cùng, khi thấy y hành hạ Tiểu Hoa quá thể, dụng tâm chỉ

là buộc ta phải cung xưng sự thật, ta bèn đánh liều một phen, toan lừa y chui xuống địa đạo là phóng hỏa thiêu chết y. Nào ngờ...

Đoàn Bá Nhiên vỗ lẽ:

- Nào ngờ y quý quyết hơn, đã mang Tiểu Hoa cùng xuống địa đạo, khiến mưu toan của bá bá vô phương thực hiện?

Lão Tư Mã Bằng giận dữ, nghiêng răng ken két:

- Còn tác tệ hơn là ở ngay bên dưới địa đạo y đã giở trò cầm thú với Tiểu Hoa. Ta có nghe nhưng vô phương cứu vãn. Cuối cùng vì nghĩ Tiểu Hoa vậy là đã hỏng, ta liều một phen nữa.

Tư Mã Thuyên biến sắc:

- Phụ thân vậy là đã tự phóng hỏa?

Lão Tư Mã Bằng thở dài:

- Nhưng y là quý, quyết chẳng phải người. Số là phụ thân có một ít hỏa dược giấu ở dưới địa đạo, những ngỡ rằng hễ gặp lửa thì thế nào hỏa dược cũng chấn nổ hủy diệt y. Nào ngờ lúc ta đã ẩn thân kín ở đây, y vẫn đến và còn oang oang bảo, là cố ý nói cho ta nghe, rằng Tiểu Hoa chưa chết, hỏa dược của ta thì lại được y bố trí thành một cạm bẫy. Y bảo ta nếu muốn cứu mạng Tiểu Hoa, một là cho y biết về Sâm Vương Vạn Niên, hai là phải nhất nhất tuân theo mọi mệnh lệnh của y sau này. Ta quá sợ, cứ trốn biệt, đến thở còn không dám thì làm gì dám lên tiếng đáp ứng y. Thậm chí như vừa rồi dù có nghe tiếng cả hai ở ngoài này mơ hồ văng vẳng, ta vẫn mãi sợ chứ chẳng dám tin là đã có cơ hội toàn mạng. Mà này, thế hai người đến chẳng phát hiện bất luận ai quanh quần đâu đây ư?

Tư Mã Thuyên áy náy nhìn Đoàn Bá Nhiên:

- Gia phụ vẫn hay có thói xưng hô này, có lẽ vì mãi cam chịu cảnh lưu lạc đó đây do ngại điều hiềm khích với Bạch phu nhân. Mong công tử dù không thuận nhĩ cũng chớ để tâm.

Đoàn Bá Nhiên tươi cười:

- Tính khí của gia phụ cũng tương tự, đâu khác gì. Âu cũng là chung cảnh ngộ vì chịu nhiều đả kích như nhau. Bá bá như muốn hỏi về hung thủ bí ẩn đã từng khiến bá bá phải tự tay phóng hỏa thiêu hủy gia trang. Không, lúc tiểu diệt và lệnh ái cùng đến, quả thật chẳng có ai quanh quần, cũng chẳng có điều khả nghi nào.

Lão Tư Mã Bằng vẫn sợ, chột đảo mắt ngó quanh:

- Bản lãnh của y so với Tam Anh Võ Lâm dường như khả dĩ cao minh hơn. Chỉ sợ hãi người khó bề phát hiện tung tích y. Hãy mau theo ta, cứ tạm lánh mặt thêm một lúc đã.

Chợt có tiếng quen quen nhẹ đưa đến:

- Nhưng nếu được tại hạ đoan quyết quanh đây chẳng có ai, chứ vị có thể tin chăng?

Tư Mã Thuyên thoát nghe liền buột miệng gọi khá khẩn thiết:

- Nhu Kiếm Công Tử?

Gã mặc tang phục xuất hiện. Và qua tang phục này, đã trở lại màu trắng, đủ hiểu bản thân gã đã có đủ thời gian gột rửa không chỉ y phục mà còn cả diện mạo nữa.

Đoàn Bá Nhiên có phần ngạc nhiên:

- Là các hạ chỉ giả vờ bỏ đi và kỳ thực sau đó vẫn ngấm ngấm bám theo bọn tại hạ?

Gã phủ nhận:

- Tại hạ không hề bám theo. Nhưng vì cần nguồn nước để tự gột rửa, chí ít cũng được tinh tươm thể này, nhờ đó tại hạ tình cờ có mặt ở đây trước nhị vị một lúc. Và bây giờ thì không thể không xuất hiện.

Tư Mã Thuyên tự tiến lại, đối diện gã:

- Ta đành thừa nhận đã ngộ nhận và nhất là đã ngờ oan cho các hạ. Nhưng có điều này, ta mong được các hạ thành tâm tỏ bày cho. Là...

Gã xua tay:

- Tiểu thư muốn biết tại hạ phải hay không phải Nhu Kiếm Công Tử? Nếu vậy tại hạ xin đáp ngay: không.

Tư Mã Thuyên biến sắc:

- Các hạ đã quả quyết như thế?

Gã gật đầu:

- Rất quả quyết.

Tư Mã Thuyên như lâm cơn chấn động, tự bước lùi lại một bước:

- Đó có phải là lời bất khả ngộ chẳng?

Gã cười:

- Tự phụ luôn có lời bất khả ngộ thì chỉ duy nhất mỗi một mình Nhu Kiếm Công Tử mà thôi. Phần tại hạ, chỉ vì không muốn bị bất luận ai khác lại nhận lầm là Nhu Kiếm Công Tử nên có thể đây là lần đầu tại hạ phải phí lời tỏ bày như trong tình trạng bị uy hiếp. Kỳ dư, tiểu thư muốn nghĩ như thế nào cũng được. Tại hạ chấp nhận chịu mọi lời xét đoán và bình phẩm. Ha...Ha...

Đoàn Bá Nhiên cau mày phạt ý:

- Các hạ đã đến và đã được toại ý, sẽ chẳng ai nghi ngờ các hạ hoặc là hung thủ hỏa thiêu Tư Mã gia trang hoặc nhận lầm là Nhu Kiếm Công Tử. Vậy các hạ có thể đi được chưa? Vì dường như sự hiện diện thêm nữa của các hạ ở đây nếu chẳng là thừa thì cũng là làm cho Tư Mã tiểu thư không hài lòng.

Gã chú mục nhìn thật kỹ Đoàn Bá Nhiên và chột gật nhẹ đầu:

- Tại hạ hiện đã rất thán phục Ngân Giao Công Tử, nhất là sau những lời vừa rồi đã tình cờ lên nghe. Và nếu như không tự cảm thấy thân phận bất xứng ắt tại hạ sẽ đủ dõm lược ngỏ lời cùng công tử kết giao. Nhưng vì sự bất xứng như vừa nói, đồng thời cũng là để đáp tạ những gì vừa được công tử dành cho, thiện nghĩ, trước khi nói lời cáo biệt, tại hạ có thể mạo muội cho công tử một lời nhắc nhở.

Đoàn Bá Nhiên động tâm:

- Hy vọng sẽ không là một điều khả nghi mà tại hạ vì cam bề chịu kém nên không thể tự phát hiện như các hạ.

Gã nhún vai:

- Chỉ là một tiểu tiết và tại hạ tin rằng chỉ vì trong lúc nhất thời, phần vì do vui mừng cùng nỗi vui gặp lại thân phụ của Tư Mã tiểu thư nên công tử chưa kịp nhận ra đấy thôi. Và có lẽ ngay chính lúc này công tử đã nhận ra?

Tư Mã Thuyên chột làm mặt lạnh:

- Nếu đã biết trước sau gì Ngân Giao Công Tử cũng nhận ra, sao các hạ không đi ngay lập tức cho? Xin mời.

Lão Tư Mã Bằng vụt hắng giọng:

- Đừng vội. Vì biết đâu đó là điều khả nghi có liên quan đến hung thủ bí ẩn phụ thân vừa thuật kể? Hãy cứ để gã nói.

Gã lúc bấy giờ mới quay nhìn Tư Mã Bằng:

- Tại hạ là kẻ hiện đang gọi phụ phụ Cuồng Võ Y Tiên là nghĩa phụ nghĩa mẫu. Nay có cơ hội tìm gặp tôn giá, xin được mạo muội thay nghĩa mẫu vừa quá vắng, bày tỏ lòng ân hận vì suốt thời gian qua đã có quá nhiều điều không phải với tôn giá. Tư Mã tiểu thư liệu có thể chuyển cho lệnh tôn những lời di tự của gia nghĩa mẫu được chăng? Và nếu được, hãy cho tại hạ tỏ lời cảm kích cùng tiểu thư.

Tư Mã Bằng chột dạ:

- Bạch phu nhân đã chết? Có thật đã lưu di tự với nội dung như tiểu thế diệt vừa tỏ bày? Mau đưa phụ thân xem nào, Thuyên nhi.

Vậy là lần thứ hai Tư Mã Thuyên đã không thể trái lệnh phụ thân, đành hậm hực nhìn gã mặc tang phục vẫn thản nhiên lưu lại, tỏ ý chờ phụ thân nàng xem xong phần di tự của Bạch phu nhân.

Xem xong, Tư Mã Bằng chép miệng thở dài:

- Bạch phu nhân vì sao tạ thế?

Gã cúi đầu:

- Vì đã tin rằng từ nay về sau mọi vinh nhục của nghĩa phụ Cuồng Võ Y Tiên thuộc sinh tiền, nhất nhất sẽ do tại hạ tự lo liệu và hoàn thành cho kỳ được. Thế nên nghĩa mẫu tự quyết định chọn cái chết, một là để giữ trọn nghĩa tình, không nỡ để phụ quân tiếp tục chờ lâu hơn, hai là để tránh cho tại hạ mọi khó xử sau này.

Đoàn Bá Nhiên bỗng lên tiếng:

- Bạch phu nhân liệu có thể làm gì khiến các hạ dù là nghĩa tử cũng phải khó xử?

Gã chột nheo mắt:

- Công tử không suy nghĩ nữa ư? Thật mừng là công tử đã không phủ nhận điều tại hạ nghi ngờ và luôn mong công tử tự đoán ra.

Đoàn Bá Nhiên miễn cưỡng gật đầu:

- Luận về sự tinh tế, tại hạ vẫn thấp hơn các hạ một bậc. Nhưng các hạ cũng đừng mong lấy đó làm cơ hội lẩn tránh một lời đáp cho câu tại hạ vừa hỏi.

Gã cười ngạo nghễ:

- Về sự khó xử ư? Thì cũng như hành vi tại hạ vừa dành cho Tứ Nghĩa. Rằng tại hạ vì mình oan cho nghĩa phụ quyết không nể mặt bất luận ai, cho dù có là danh môn chính phái hay không. Và rằng hễ ai có một chút dự phần vào cái chết trong tủ nhục của Y Tiên Cuồng Võ, thì bất luận đấy là kẻ nào, bản lãnh thật sự cao minh đến đâu, cũng không thể lẩn tránh dù chỉ là một lời phó giao cùng Tiên Võ bốn thiếu gia. Ha... Ha... Công tử đã hiểu chứ? Đã rõ vì sao nghĩa mẫu thà chấp nhận tự kết liễu sinh mạng chứ? Ha... Ha...

Không hiểu vì sao Tư Mã Thuyên càng lúc càng ghét cay ghét đắng gã:

- Ngân Giao Công Tử nếu đã phát hiện đâu là điều khả nghi thì xin vì tiểu nữ, hãy mau nói ra ngay.

Đoàn Bá Nhiên nhìn nắm thạch mộ:

- Theo tin, ai cũng biết, thì Lưu Vạn Thế đã vong mạng ngay tại Bách Thảo Trang. Vậy nếu thi thể ngay bên dưới này nếu không là một thi thể nào khác thì cái chết của Lưu Vạn Thế trước kia chỉ là hành vi trá tử. Nhưng chưa phải hết, tại hạ còn nghĩ, Lưu Vạn Thế nếu đã trá tử một lần thì sao lần này lại không thể là như vậy? Tóm lại, ở đây, đã có người nào đó thật xấu số sau khi bị hạ thủ còn cam chịu thế danh cho một nhân vật nào đó không thể không là Lưu Vạn Thế.

Tư Mã Bằng vụt hiểu:

- Vậy thì Sâm Vương Vạn Niên có thể đang ẩn giấu dưới này.

Và Tư Mã Bằng lao đến toan khai quật thạch mộ.

Tiên Võ thiếu gia vụt quát:

- Không được chạm vào. Vì rất có thể chỉ là cạm bẫy.

Tư Mã Thuyên phần nộ quát lại gã:

- Ngươi to tiếng với ai vậy? Đừng quên đấy là phụ thân ta. Huống hồ nếu ở thạch mộ có cạm bẫy thì đấy là dành cho ai, một khi thạch mộ đã tồn tại ở đây những đến cả trăm ngày. Chớ nghĩ các hạ hễ thông tuệ thì đoán cái gì cũng được. Ta sẽ tự quật mộ cho các hạ xem.

Đoàn Bá Nhiên tái mặt:

- Đừng như thế mà, tiểu thư. Ôi..., không xong rồi !! Quả là một cạm bẫy !

Tư Mã Thuyên giật mình nhìn lại thạch mộ ở đấy, Tư Mã Bằng chẳng hiểu đã có những hành động gì hoặc đã gặp điều nguy hiểm gì mà lúc này cứ phục người nằm bất động ngay bên trên ngôi thạch mộ.

Và đây là nguyên nhân khiến Tư Mã Thuyền lao vọt đến bằng kinh thân pháp, cho dù khoảng cách giữa nàng và phụ thân nàng nằm vì chưa đến một trượng nên hoàn toàn không cần thiết để thi triển kinh công:

- Phụ thân!?

Đoàn Bá Nhiên kinh hoảng chực lao theo:

- Dừng !!

Tiên Võ thiếu gia cũng lập tức động thân nhưng vì chỉ kịp xuất hiện chắn lối Đoàn Bá Nhiên mà thôi nên đành tận lực hất nhanh một đạo nhu kinh, cuộn ào theo Tư Mã Thuyền.

“Ào...”

Nhưng Tư Mã Thuyền do hành động quá nhanh nên đã chạm vào thân phụ trước, sau đó mới bị nhu kinh của Tiên Võ thiếu gia cuốn đưa đi ra xa, thật xa.

“Vù...”

Đoàn Bá Nhiên thán phục nhìn theo:

- Công phu quả bất phàm, hy vọng...

Chợt Đoàn Bá Nhiên bị Tiên Võ thiếu gia vận lực hất bay:

- Độc khí?! Hãy mau bế kính tâm mạch. Nhanh.

“Bùng !!”

Đoàn Bá Nhiên thật sự kinh hoàng, thế nên dù toàn thân sau đó vẫn bình ổn cũng cứ nghi ngờ lấy mắt ngó Tiên Võ thiếu gia.

Gã cũng đã tự lùi xa, một ngón tay đưa lên miệng, vừa nhìn vừa lấy mắt ra hiệu cho Đoàn Bá Nhiên mau lùi nữa.

Chính lúc này bầu không gian chợt bị khuấy động bởi một tràng cười vang dội:

- Ha... Ha... Dù có là đại la kim tiên cũng đừng mong thoát Độc Khí Vô Hình Chi Độc của ta. Và hai người liệu bế khí được bao lâu? Ha... Ha...

Một nhân vật thần bí xuất hiện, diện mạo đều bị một túi lụa che kín và nhân vật này còn ung dung tiến đến tận chỗ Tư Mã Thuyền hiện lúc này cũng nằm bất động không khác gì phụ thân nàng.

Đoàn Bá Nhiên thất sắc, chỉ suýt nữa chực há miệng găm quát nếu như không chạm phải ánh mắt vừa lạnh lùng vừa hàm ý cảnh tỉnh nhắc nhở của gã

Tiên Võ thiếu gia. Không chỉ có thế, gã còn ra hiệu cho Đoàn Bá Nhiên nên cùng gã đào tẩu thì hơn.

Đoàn Bá Nhiên lưỡng lự, còn chưa biết quyết định thế nào thì chính gã Tiên Võ thiếu gia từ từ lùi bước.

Lập tức có tiếng nhân vật nọ quát:

- Không được manh động. Nếu bất tuân ta lập tức hạ thủ tiểu liễu đầu này.

Đoàn Bá Nhiên càng thêm biến sắc, dù thế cũng bắt đầu lùi, vì gã Tiên Võ thiếu gia vẫn cứ lùi, một thái độ cho thấy kể cả Đoàn Bá Nhiên vì thông tuệ nên cũng nhận ra đây là mưu kế thật hiểm độc của nhân vật thần bí. Vậy thì thà manh động để tạm thoát, sau này lo báo thù cho hai phụ tử nàng Tư Mã hơn là tuân theo lệnh để cuối cùng ai cũng bị Độc Khí Vô Hình Chi Độc gây phương hại, đều phó mặc sinh mạng cho đối phương tha hồ định đoạt.

Dường như đoán biết không thể dùng kế đối với hai kẻ thật thông tuệ này, nhân vật thần bí chợt vất Tư Mã Thuyền xuống và bật lao thật nhanh vào cả hai:

- Hai người không mở miệng cũng chết, mà không xuất lực đối kháng càng thêm mau chết. Đỡ !!

“Ào...”

Nhưng trái với suy nghĩ của nhân vật thần bí, Tiên Võ thiếu gia không chỉ xuất lực đối kháng mà còn dám mở miệng đáp trả:

- Lão lắm rồi. Vì ta hoàn toàn không ngại độc. Đoàn các hạ hãy mau lùi xa. Đỡ !

“Bung Bung Bung...”

Cách xuất lực của gã Tiên Võ thật vi diệu. Đó là dù nhanh như thoi đưa nhưng thủy chung chỉ bức lùi nhân vật nọ theo mỗi một hướng duy nhất. Và khi nhân vật thần bí đã cách quá xa nơi có ngôi thạch mộ, gã Tiên Võ bật lên một tiếng quát long trời lở đất:

- Lão Lưu Vạn Thế còn không mau lộ diện. Đỡ !

“Ào...”

Nhân vật thần bí chừng như cảm thấy không thể chi trì được nữa, đã bất chợt tung người lao bỏ đi thật nhanh.

“Vút !”

Gã không đuổi theo, chỉ cuống cuống thu nhặt hai hình hài bất động là Tư Mã Bằng và Tư Mã Thuyên để rồi đưa cả hai cùng lao đi.

“Vút !”

Đoàn Bá Nhiên vội chạy theo, nhưng một lần nữa chưa kịp mở miệng đã nghe gã Tiên Võ hô hoán:

- Đừng đuổi quá gần. Vì chưa thể biết Độc Khí còn uy lực lan tỏa một phạm vi là bao nhiêu. Tốt nhất hãy giữ khoảng cách năm trượng.

Đoàn Bá Nhiên nhất nhất tuân theo và tự dừng khi thấy ở phía trước gã cũng đã dừng. Và gã nhìn Đoàn Bá Nhiên:

- Đã chạy đến đây rồi, công tử chẳng cần bế khí nữa. Nhưng có thể giúp tại hạ tìm một con thú nào đấy bất luận?

Đoàn Bá Nhiên lập tức đáp ứng:

- Tại hạ hiểu rồi. Được, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Và khi Đoàn Bá Nhiên quay lại với một con thỏ rừng hãy còn sống ở trên tay, liền tỏ ra kinh ngạc khi thấy gã Tiên Võ cũng tự giữ khoảng cách với hai hình hài bất động kia:

- Sao bảo các hạ không ngại độc? Vậy còn tọa công ở khoảng cách đủ xa như thế này để làm gì?

Gã quả nhiên đang ngồi tọa công:

- Tại hạ nhờ nội lực uyên thâm nên có thể giả vờ như không ngại độc. Kỳ thực đâu phải như thế. Và để cẩn trọng, thoát tiên xin nhờ công tử xem xét lại toàn thân tại hạ trước.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu, vừa cẩn trọng bế khí vừa mang theo con thỏ đi dần dần đến chỗ gã Tiên Võ đang ngồi.

Và khi đã đến gần, Đoàn Bá Nhiên nhẹ thở phào, miệng mỉm cười:

- Thỏ vẫn sống. Cách chế ngự độc khí của các hạ nhờ nội lực tuyệt đạt uyên thâm nên đã thu hiệu quả.

Gã cũng mỉm cười đáp lại:

- Dù vậy tại hạ vẫn cần tọa công điều nguyên, phiền công tử cũng dùng cách này xem xét hộ cho họ.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu ngay:

- Đó là điều dĩ nhiên. Bằng không, tại hạ dù muốn cũng chẳng thể nào đến gần, thậm chí để tìm phương sách giúp họ giải độc càng không dám.

Gã từ từ nhắm hờ hai mắt lại:

- Công tử đã mỗi lúc mỗi thêm tinh tế, đoán hiểu ngay định ý của tại hạ và chẳng cần giải thích. Ất chẳng bao lâu nữa đến lượt tại hạ đành cam chịu kém hơn công tử một bậc.

Vì không muốn quấy rầy gã tọa công điều nguyên, Đoàn Bá Nhiên vừa nhún vai vừa tự di chuyển dần đến chỗ hai hình hài nằm bất động:

- Tại hạ chỉ mong được như các hạ là thỏa nguyện. Vì hơn các hạ là điều vô khả. Tại hạ nói bằng thật tâm đấy.

Thế nên Đoàn Bá Nhiên không thể nào biết gã dù đang tọa công nhưng qua đôi mắt khép hờ thì lại là hai tia mắt chú mục dõi nhìn thật kỹ từng động tĩnh của Đoàn Bá Nhiên.

Vì lẽ đó gã mở bừng hai mắt thật nhanh khi phát hiện Đoàn Bá Nhiên không chỉ bất ngờ khựng người, trái lại còn kêu khẽ:

- Úy !!

Gã lên tiếng ngay:

- Thỏ đã có dấu hiệu nhiễm độc ư? Vậy hãy quay trở lại mau.

Đoàn Bá Nhiên vội quay trở lại. Và khi nhận thấy vẫn còn giữ con thỏ đã chết trên tay, Đoàn Bá Nhiên hốt hoảng ném bỏ ngay.

Gã đứng bật dậy thật nhanh, đồng thời còn bất ngờ vươn tay, chớp cách không vào con thỏ khi đó vẫn chưa kịp rơi chạm đất:

- Đừng vội. Vì nghĩa phụ của tại hạ vốn dĩ là bậc Y Tiên. Thế nên tại hạ không thể không cần con vật kém may mắn đó.

“Vụt !”

Đoàn Bá Nhiên thán phục, trở mắt nhìn theo cảnh con thỏ ở ngoài hai trượng xa cứ là bay đến tận tay gã:

- Hư Không Nhiếp Vật?! Nội lực của các hạ quyết không dưới một giáp tý công phu?

Gã đã chớp giữ con thỏ và đang xem xét nó, thoát tiên là ở hai mắt, hốc mũi và ở tận sâu bên trong miệng:

- Nội lực của công tử rồi cũng sẽ đạt ngần ấy. Vì công tử nào chỉ có đồng thời những hai bậc minh sư danh chấn giang hồ, trái lại công phu xuất thân còn lại đại phái danh môn, một điều không phải ai cũng dễ đạt được.

Đoàn Bá Nhiên tiến lại gần, chăm chú dõi nhìn cách gã xem xét con vật:

- Ý các hạ muốn nói chỗ xuất thân gần như không thuộc danh môn chính phái? Vì thế mới bảo thân phận bất xứng, không đủ tư cách cùng Đoàn Bá Nhiên này kết giao? Nhưng nếu tại hạ tự đề xuất thì sao?

Gã chợt quay người bước đi, tay vẫn mang theo con thỏ:

- Công tử đã tự đề xuất thì tại hạ cũng khẳng khẳng không thể nhận. Và nguyên do thì chỉ có một, ấy là sau này chính công tử phải hối hận. Chúng ta đi chứ?

Đoàn Bá Nhiên giật mình:

- Đi ư? Đành rằng ai trong chúng ta cũng đều vì ngại độc nên không thể nào tiếp cận họ, nhưng bỏ họ lại thế này e không phải cách xử sự đúng mực. Nhất là của các hạ qua thái độ từng mạo hiểm chỉ vì muốn cứu mạng Tiểu Hoa.

Gã vẫn bước đi:

- Nhưng tại hạ đâu phải bảo chúng ta đi là bỏ mặc họ? Trái lại, đi như thế này, theo tại hạ, là tìm cơ may cho họ.

Đoàn Bá Nhiên liền theo chân:

- Nghĩa là các hạ đã có manh mối sau khi xem xét xong tử trạng của con vật đáng thương? Vẫn còn cơ may tìm giải dược cho họ ư? Phải như thế chứ. Bằng không, há lẽ tại hạ đã nhận định lầm về các hạ, là một nhân vật mà Đoàn Bá Nhiên này đã quyết lòng kết giao.

Gã vẫn đi, dù thế cũng không thể giấu tâm trạng bối rối qua một bước chân duy nhất của gã có phần chững lại:

- Tại hạ có quá nhiều ẩn tình, đến độ ngay cả tính danh lai lịch cũng chẳng dám thổ lộ cùng ai. Công tử liệu còn dám kết giao với một kẻ bất minh bất bạch như thế chẳng?

Đoàn Bá Nhiên ung dung dẫn bước nhanh hơn, đi sánh vai cùng gã:

- Tính danh có thể ngụy tạo, lai lịch xuất thân dù có như thế nào cũng không thể làm thay đổi một con người, là đang nói về một con người đích thực. Thế nên,

qua tư cách và nhân phẩm của các hạ, nói thật nha, lẽ ra tại hạ mới là người không đủ tư cách cùng các hạ kết giao.

Gã cười lạt, ngoảnh mặt qua nhìn người đang đồng hành:

- Chúng ta chỉ mới gặp nhau, kỳ thực là vẫn chưa đến một ngày. Công tử đã biết gì về tại hạ để đề cập đến nhân phẩm tư cách?

Đoàn Bá Nhiên cũng cười, nhưng là một nụ cười đầy tự tin và quả quyết:

- Các hạ không một lần phát tác dù có thừa bản lãnh khi bị tiểu thư Tư Mã đôi ba phen vì ngộ nhận nên có cách đối xử quá tàn tệ và hà khắc. Nếu không đủ nhẫn nại, nhất là công phu hàm dưỡng không đủ sâu dày, vị tất các hạ có thể nhân nhượng được mãi. Nhưng chưa hết, chính hành vi mạo hiểm của các hạ để mong cứu Tiểu Hoa mới đích thực nói lên tư cách và nhân phẩm của các hạ là thế nào.

Gã gượng cười:

- Công tử đã quá đề cao, thế nên tại hạ e chẳng còn gì để nói ngoài một lời rằng công tử sẽ phải hối hận nếu vẫn muốn cùng tại hạ kết giao.

Đoàn Bá Nhiên bật cười, thật hào sảng và đầy hạo khí:

- Hối hận về việc sau này các hạ có thể trở thành đối tượng cho toàn võ lâm e dè vì mang thái kinh độ cung chi diệu và kính nhi viễn chi ư? Tại hạ bất chấp. Vì quả thật tại hạ rất ngưỡng mộ và còn sẵn sàng giúp các hạ minh bạch mọi oan khiên cho Cuồng Võ Y Tiên. Đây là nói bất luận giữa chúng ta có kết giao hay không, Đoàn Bá Nhiên một khi đã nói quyết chẳng bao giờ hối hận. Ha... Ha...

Chợt gã đưa tay, ngăn cản và bảo Đoàn Bá Nhiên dừng lại:

- Chỗ tại hạ cần dò xét thêm nữa chính là ngôi thạch mộ. Độc khí e vẫn còn. Và vì cẩn trọng là điều không bao giờ thừa, nên chẳng công tử hãy tạm dừng ở đây, cứ để một mình tại hạ tự toan liệu?

Đoàn Bá Nhiên đành dừng lại:

- Há lẽ ngôi thạch mộ ngoài việc là chôn cất chợt phóng xuất độc khí lại còn là chỗ để đối phương ẩn tàng giải dược?

Gã bảo:

- Độc khí có thể do kẻ địch bí ẩn lúc nãy lên phóng hạ. Thế nên có thể hiểu kẻ địch không muốn ngôi thạch mộ bị bất luận ai khai quật. Vì sao chứ? Công tử ắt đã đoán ra?

Đoàn Bá Nhiên chớp nhanh đôi mắt:

- Tư Mã bá bá cũng vì tìm Sâm Vương Vạn Niên nên động phạm đến ngôi thạch mộ. Đây là nguyên nhân khiến kẻ địch bí ẩn đành phóng hạ độc khí dụng ý là ngăn cản việc khai quật. Ý các hạ mong tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên, là cơ may duy nhất lúc này kịp hóa giải độc khí cho phụ tử Tư Mã tiểu thư? Nghĩ được điều này quả cao minh. Xin bái phục.

Gã chậm chậm tiến đến gần ngôi thạch mộ, tay vẫn cầm theo con thỏ.

Và khi đến nơi, gã dụng lực xé toạc con thú thành hai mảnh, đoạn phá lên cười:

- Công tử có thể đến được rồi. Vì thạch mộ nếu có cạm bẫy thì phải là điều gì khác, quyết không phải là Độc Khí Vô Hình Chi Độc.

Đoàn Bá Nhiên chạy đến và nhìn hai mảnh thân của con thỏ đáng thương:

- Thịt vẫn đỏ? Quả là cách hữu hiệu để minh định ở đây có còn vương độc khí hay không. Nhưng làm thế nào khai quật để cạm bẫy nếu có cũng vô hại với chúng ta?

Gã lắc đầu:

- Xin nhường cho công tử. Vì nếu dụng lực phá hủy thì tất cả đều hỏng.

Đoàn Bá Nhiên ngẫm nghĩ một lúc:

- Quyết không có cạm bẫy.

Gã lập tức gật đầu tán đồng:

- Cũng có nghĩa ở đây không hề có Sâm Vương Vạn Niên?

Đoàn Bá Nhiên thở ra nhè nhẹ:

- Nhưng chúng ta vẫn phải khai quật?

Gã lại gật đầu:

- Vì kẻ địch bí ẩn nào phải ngẫu nhiên khi cố tình ngăn cản hành vi này?

Đoàn Bá Nhiên lại hỏi:

- Vậy là cứ quật?

Gã lùi lại:

- Nên dùng kiếm thì hơn.

Đoàn Bá Nhiên mỉm cười:

- Chúng ta tâm ý liên thông thể này, quả thật là nên kết giao.

Gã đáp nhẹ:

- Chỉ mong công tử đừng hối hận.

Đoàn Bá Nhiên rút kiếm:

- Tại hạ rất ngưỡng mộ từng hành vi của Nhu Kiếm Công Tử. Thế nên, lời của tại hạ chính là lời bất khả ngộ.

Gã hăng giọng:

- Vậy hãy chờ khi khai quật mộ xong. Nào.

Đoàn Bá Nhiên quả nhiên có bản lĩnh không tầm thường. Những loạn thạch tạo nên thạch mộ nếu không bị Đoàn Bá Nhiên dùng kiếm hất cho bay qua một bên thì cũng bị thần lực và độ sắc bén của thanh kiếm làm cho vỡ đôi vỡ ba, cũng bay ra ngoài.

Nhờ đó, chỉ một loáng là ngôi thạch mộ đã được Đoàn Bá Nhiên khai quật đến tận đáy:

- Thật ác độc !

Gã tiến lại gần hố huyết, nhìn xuống đáy:

- Đã phân đoạn thi thể của người, sau đó lại còn dùng cường toan hủy nát toàn bộ lớp nhục thể, kể cả y phục, chỉ lưu lại một bộ cốt khô vô danh. Kẻ nào có thủ đoạn này tâm địa thật độc ác.

Đoàn Bá Nhiên chợt lấy kiếm chỉ vào một góc của hố huyết:

- Nạn nhân dù vô danh thì vẫn có cách để nhận định rõ giới tính. Đây chẳng phải là trâm cài đầu vì làm bằng sừng thú nên chẳng dễ bị cường toan tiêu hủy.

Gã vươn tay chộp cách không một lượt:

- Lên !

“Vù...”

Và trâm cài đầu bằng sừng thú màu đen đã từ từ bay lên tận tay gã:

- Có chạm khắc đôi chim Yến !?

Đoàn Bá Nhiên giật mình, giằng lấy chiếc trâm màu đen:

- Lưu Vạn Thế từng cùng phu nhân tự xưng là Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử. Vậy đây là hài cốt của Sử Linh Yến? Thảo nào Lưu Vạn Thế chẳng

muốn ai khai quật hoặc quấy rầy nơi táng thân nghìn thu của phu nhân lão. Hóa ra Lưu Vạn Thế phần thì nhờ Sâm Vương Vạn Niên nên hiện đã đắc thành bản lĩnh cao cường, phần thì muốn báo thù cho phu nhân nên không ngại dùng bất kỳ thủ đoạn nào, kể cả dụng độc. Là đại họa sắp phát sinh từ lão ư?

Gã nghe nhưng không phản ứng, chỉ bất ngờ bảo Đoàn Bá Nhiên:

- Vì chúng ta vừa có hành vi bất kính, nên chẳng hãy cùng nhau di dời hoặc cải táng cho người quá cố bạc phước yếu mệnh?

Đoàn Bá Nhiên thán phục:

- Chính tại hạ cũng có ý này và đang lưỡng lự không biết có nên di dời hay không?

Gã cởi bỏ lớp tang phục ra, lộ lớp y phục bên trong là một bộ y vẫn còn ám muội đen sau lần mạo hiểm xông vào vùng hỏa dược đang lúc chấn nổ:

- Dù không di dời thì cũng nên thu nhặt và sắp đặt lại hình hài cho nạn nhân. Xin hãy giúp tại hạ một tay.

Nhìn gã trang trọng trải lớp tang phục ngay cạnh hố huyết. Đoàn Bá Nhiên hiểu ý:

- Dụng công phu Hư Không Nhiếp Vật để thu nhặt từng mẩu di cốt cũng là hành vi bất kính. Hay là để tại hạ tự tay nhặt lên, trao cho các hạ tự sắp lại?

Gã tán thành:

- Trên di cốt quyết chẳng có độc. Nếu không, ắt sẽ có một mẫu nào đó còn lưu lại màu xám xịt. Xin phiền công tử.

Đoàn Bá Nhiên bước xuống hố huyết, nhặt và chuyển từng mẩu di cốt cho gã. Cuối cùng, chính Đoàn Bá Nhiên bật kêu:

- Có di vật?Ồ..., lại còn có cả di tự nữa. Các hạ hãy nhìn hai đoạn kiếm này. Di tự được nạn nhân dùng đoạn mũi tự khắc lại đốc kiếm. Xem nào: “Liên nhi – báo thù – tà công – nguyên âm chân khí”. Nghĩa là gì?

Gã vẫn đang thu xếp và bó gọn toàn bộ di cốt của nạn nhân vào lớp tang phục của chính gã:

- Phu phụ Lưu Vạn Thế vốn có một gã nhị đồ đệ tên là Phong Gia Liêm. Còn ý nghĩa của những từ rời rạc ấy ư? Hãy chờ tìm gặp gã Phong Gia Liêm, chúng ta chỉ cần hỏi là khắc rõ. Nào, việc thu xếp đã xong, công tử bảo nên táng lại ngay ở đây hay vẫn di dời?

Đoàn Bá Nhiên trầm ngâm:

- Có lẽ nên tạm táng lại. Chờ sau này gặp lại Phong Gia Liêm, gã sẽ có quyết định cần thiết.

Gã bèn giao lại toàn bộ cuộn vải bó gọn cho Đoàn Bá Nhiên:

- Công tử xử sự rất hợp tình hợp lý. Tại hạ thật thẹn là đã năm lần bảy lượt khước từ ý định cùng công tử kết giao.

Đoàn Bá Nhiên đặt cuộn vải xuống đáy hố huyết:

- Chúng ta nên có một kết giao quân tử, nghĩa là chẳng cần tế cáo thiên địa, cũng chẳng bày vẽ trích huyết ăn thề, sẽ không đề cập đến quá khứ dĩ vãng, chỉ cần một lời ước hẹn là sau này sẽ cùng nhau giương cao hiệp nghĩa, chi trì chính đạo võ lâm và nhờ nạn nhân quá cố ở đây hiển linh minh giám.

Gã vỗ một kinh xuống đất:

- Hay lắm. Tại hạ sẽ luôn y ước. Xin lập thệ.

“Bùng!!”

Đất đá tụt xuống, mặc nhiên lấp hết một nửa hố huyết ở phía gã đang ngồi.

Đoàn Bá Nhiên từ phân nửa hố huyết còn lại liền nhảy lên:

- Hảo công phu, Cương Nhu đã đặt mức tự dung hợp. Tại hạ Đoàn Bá Nhiên cũng xin lập thệ.

“Bùng!!”

Lại một kinh nữa, lần này là của Đoàn Bá Nhiên, đã làm cho hố huyết được lấp đầy. Và họ chỉ cần nhặt và đặt nhiều loạn thạch lên trên là ngôi thạch mộ ắt lại tái hiện.

Chợt có tiếng người gọi:

- Tiểu nữ cũng muốn cùng kết giao, nếu nhị vị công tử không cho là bất xứng?

Gã quay lại ngay:

- Tư Mã tiểu thư đã vô sự? Vậy còn lệnh tôn?

Đúng là Tư Mã Thuyên và nàng đang từ từ tiến đến, vẻ mặt vừa âu lo vừa bồn chồn áy náy:

- Tiểu nữ có thể giải thích sau, được chăng? Trừ phi chính công tử, à không, chính Tiên Võ thiếu gia không thích cùng tiểu nữ một phen quân tử kết giao như đã cùng Ngân Giao Công Tử tiến hành.

Đoàn Bá Nhiên nghi nghi hoặc hoặc:

- Chỉ có lệnh tôn vì là Quỷ Y Tiên Sinh nên mới đủ bản lĩnh giải độc cho tiểu thư. Nhưng với cách nói này dường như ở tiểu thư đang có điều khuất tất? Sao thế?

Tư Mã Thuyên chực ngã khuỵu. Gã vội hất nhẹ một nhu kinh:

- Tại hạ ẩn tình rất nhiều. Nếu thật sự tiểu thư vô ngại, chính tại hạ mới thẹn vì được tiểu thư hạ cố kết giao.

Nhờ nhu kinh của gã, Tư Mã Thuyên không đến nỗi ngã. Và nàng vụt nhoẻn cười, thật mãn ý:

- Thiếu gia vậy là đã chấp nhận? Hay lắm, thật không ngờ chỉ trong một lúc muội lại có hẳn hai ca ca. Một là đại ca Tiên Võ thiếu gia, hai là nhị ca Ngân Giao Công Tử. Nào, hãy cho phép muội thoát tiên hành lễ và sau đó thì đâu là quà diện kiến của nhị vị ca ca?

Đoàn Bá Nhiên chợt quay qua gã:

- Đại ca!

Gã xua tay:

- Ô không, tại hạ niên kỷ quyết không bằng công tử, chỉ xin nhận đứng hàng thứ hai.

Đoàn Bá Nhiên không chịu:

- Chúng ta là quân tử kết giao, chỉ nên phân định dựa vào bản lĩnh, nhất là tư cách nhân phẩm. Thế nên, đệ xin đại ca nhận một lễ.

Và cũng chính Đoàn Bá Nhiên là người đầu tiên có quà diện kiến cho Tư Mã Thuyên:

- Thật tâm ngu ca cũng không ngờ được một tiểu thư xinh đẹp như muội nhận lời kết giao. Vậy thì đây là quà của ngu ca, thiết tưởng hảo muội muội chẳng những không khước từ mà mai hậu còn thêm oai lực, cùng nhị vị ca ca nêu cao chính nghĩa.

Tư Mã Thuyên giật mình dù phải đưa tay nhận bảo kiếm Ngân Giao:

- Thật sự chủ ý của nhị vị lệnh sư là bảo nhị ca bằng mọi cách ban tặng bảo kiếm này cho muội ư? Xin thăm tạ, thăm tạ.

Gã thì khác, gã chỉ trao cho Tư Mã Thuyên một vật thật tầm thường:

- Đại ca rất ngưỡng mộ thâm tình sâu nặng của nhân vật từng sử dụng chiếc trâm này. Dù đây chỉ là mượn hoa hiến Phật nhưng cũng chính là thâm ý của đại ca. Muội muội không chê chứ?

Đoàn Bá Nhiên giật mình:

- Đại ca xin đừng cho đệ nghĩ quẩn. Nhưng kỳ thực đệ vừa phát hiện một điều khả nghi, hiển nhiên liên quan đến chủ nhân chiếc trâm này. Thế nên sẽ tốt hơn nếu đại ca đổi cho tam muội một tặng vật khác.

Tư Mã Thuyên thì rất vui, rất vô tư:

- Muội đã nghe nhị vị ca ca bàn định về chiếc trâm này, là di vật vừa tìm thấy của Lưu Vạn Thế phu nhân. Muội không ngại với ý nghĩ đây là di vật của người đã chết, cũng có thể sẽ là vật mang lại điềm bất tường. Trái lại, vì đã là thâm ý của đại ca, muội xin vui vẻ nhận và đa tạ, đa tạ.

Gã gật đầu với Đoàn Bá Nhiên:

- Nhị đệ có tâm cơ rất mẫn tiệp, kể cũng đáng nhận của đại ca này một món quà mọn. Tam muội hãy cho đại ca tạm mượn kiếm.

Tư Mã Thuyên vừa trao kiếm mới do Đoàn Bá Nhiên tặng, vừa cười đùa:

- Đại ca chê muội không đủ tâm cơ để lĩnh hội một kiếm chiêu nào đó sắp sửa chỉ điểm cho nhị ca ư? Xin đừng xem thường muội.

Đoàn Bá Nhiên rất ngạc nhiên:

- Đệ cứ ngỡ đại ca không thuận kiếm, hóa ra vẫn có tuyệt kỹ ẩn tàng ư?

Gã gõ ngón tay vào thân kiếm:

- Quả nhiên là bảo kiếm. Nhưng vì nhị đệ đã tặng kiếm cho tam muội, thế nên cần có một sở học khác bù vào phần khiếm khuyết này. Thoạt tiên đại ca xin được dùng kiếm để phô diễn, tam muội lĩnh hội được bao nhiêu thì tùy. Vì sau đó đại ca sẽ chỉ diễn luyện bằng chiêu tay thức chưởng. Rất có thể khiến tam muội bối rối, vì tất kịp nhận ra đâu là điểm tương đồng của cả hai cho dù chỉ là một. Hãy chú tâm nhìn cho kỹ này.

Và gã diễn chậm một kiếm chiêu, miệng thì giải thích:

- Vì sự thức ngộ về võ học của đại ca không liên can với thiên tượng, nên không thể bảo đây là chiêu kiếm bao quát thái cực lưỡng nghi hay bát quái cửu cung. Trái lại, kiếm lấy chữ nhân làm đầu nên có cả tam cung ngũ thường và nhân với người chính là lập uy cho bản thân. Tự trung, đây là chiêu kiếm không sát địch, chỉ bức địch cam tâm nhận bại. Nhị đệ và tam muội có kịp lĩnh hội chăng?

Tư Mã Thuyên bối rối:

- Chỉ vốn vẹn một chiêu kiếm như thế liệu có đủ đạt hiệu quả như đại ca vừa bảo chăng?

Gã trao trả thanh bảo kiếm cho Tư Mã Thuyên:

- Cũng có thể nếu người sử chiêu kiếm đạt đến cảnh giới tâm kiếm. Nhưng vì điều này thật khó nên đại ca xin diễn lại lần nữa và không dùng kiếm. Khi đó, nhị đệ và tam muội ắt sẽ nhận thức chiêu công không hề mang sát khí, đúng theo đạo lý của chữ nhân. Xem đây.

Gã đang diễn luyện chột Tư Mã Thuyên khoa kiếm lao vào:

- Muội muốn có một minh chứng. Đại ca xin cẩn trọng. Tiếp kiếm.

“Vù...”

Đoàn Bá Nhiên kinh hoàng, toan ngăn lại thì nghe gã ung dung cười:

- Tam muội cứ tùy tiện và càng tận lực càng tốt. Vì kể từ lúc lĩnh hội Nhân Đạo Chiêu này, thật, đại ca vẫn chưa thể nghiệm bao giờ. Tương tự, nhị đệ chớ bỏ qua cơ hội. Trái lại hãy chú tâm nhìn cho rõ. Và không chừng người có nhân tâm như nhị đệ ắt còn lĩnh hội nhiều hơn ta bội phần. Ha... Ha...

Nhưng diễn tiến của sự việc không còn là một dịp thể nghiệm như lời gã vừa bảo. Vì Tư Mã Thuyên không chỉ tận lực xuất chiêu mà trái lại nàng còn tấn công như đang giao đấu với một địch nhân thực thụ.

“Ào...”

“Vù...”

Tuy vậy, gã không một lần ngăn cản hoặc tận dụng bản lãnh cao minh để phản công. Thủy chung gã chỉ vận dụng duy nhất mỗi một chiêu, gọi là Nhân Đạo Chiêu như vừa giải thích.

Và theo sự tận mắt mục kích của Đoàn Bá Nhiên, bảo kiếm Ngân Giao dù được hợp cùng bản lãnh không hề tầm thường của nàng vẫn chẳng có cách nào gây phương hại hoặc bối rối cho gã.

Đến nỗi, cuối cùng Tư Mã Thuyền đành cam thất vọng, vừa buông thông thanh kiếm xuôi theo thân vừa bất ngờ bật khóc tức tưởi:

- Đại ca!! Xin hãy giúp muội cứu mạng gia phụ.

Gã bàng hoàng:

- Nghĩa là lệnh tôn đã bị người bắt giữ?

Đoàn Bá Nhiên cũng giật mình:

- Tam muội ý muốn nói là kẻ địch buông tha muội là có dụng ý? Tuy giải độc cho tam muội nhưng lại sinh cầm lệnh tôn?

Tư Mã Thuyền nặng nề gieo người ngồi phịch xuống và tuyệt vọng lấy từ trong người ra một mảnh hoa tiên:

- Muội đoán đối phương muốn ám chỉ đại ca.

Đoàn Bá Nhiên nhận mảnh hoa tiên:

- Đệ đọc thành tiếng, được chăng?

Gã gật đầu:

- Chúng ta là ba người quân tử kết giao. Việc của tam muội cũng là việc của cả ba. Đọc đi.

Đoàn Bá Nhiên đọc:

- “*Có một Nhu Kiếm Công Tử từng gây thương tích cho ta trong một lần vào đêm. Nhưng bản lãnh ấy thật không thể so với một gã toàn thân biến dạng từng bức ta tẩu thoát chỉ cách đây chưa đến hai mươi ngày. Ta đoán cả hai gã đó cùng với người chỉ là một. Nếu đủ dũng lược thừa nhận sự thật ấy, hãy tự đến tìm ta, ba ngày nữa, ở một địa điểm mà chỉ có người và ta là biết. Giả như người không đến, là cách duy nhất để người không thừa nhận sự thật vừa được ta bộc lộ, Tư Mã Bằng nhất định phải chết”.*

Đọc xong, chính Đoàn Bá Nhiên ném mảnh hoa tiên:

- Hồ đồ.

Gã gật đầu:

- Đúng thật là hồ đồ.

Tư Mã Thuyền kinh ngạc:

- Ý muốn nói đối phương chỉ dọa, kỳ thực gia phụ vẫn vô sự dù đại ca có đến chỗ hẹn hay không?

Đoàn Bá Nhiên lắc đầu:

- Đối phương sẽ làm thật, quyết chẳng phải dọa suông. Duy có điều, dù đại ca có đến thì chỉ vì cứu mạng lệnh tôn, đâu phải hể đến là tự thừa nhận điều đối phương tiết lộ?

Gã gật đầu:

- Chúng ta có những ba ngày để quyết chí tìm cho ra địa điểm do đối phương mập mờ đề cập. Và vì phụ thân của tam muội, nhất định không chỉ có một mình đại ca tìm đến phó hội. Vậy là nhị đệ nhận định không sai, đâu phải hể đại ca đến thì đích thực từng là Nhu Kiếm Công Tử.

Tư Mã Thuyên lại lo lắng:

- Chúng ta liệu tìm được chẳng một địa điểm mà theo lời của đối phương chỉ có người trong cuộc là tự hiểu?

Gã nhìn qua người Đoàn Bá Nhiên:

- Giờ thì quay trở lại với điều khả nghi khi nãy nhị đệ bảo là vừa phát hiện.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu:

- Phu nhân của Lưu Vạn Thế chỉ lưu tự, dặn mỗi một mình gã Phong Gia Liêm báo thù. Vì sao vậy?

Gã cười cười:

- Vì phu nhân của Lưu Vạn Thế tự biết rất rõ phu quân đã chết.

Đoàn Bá Nhiên cũng cười cười:

- Nhưng người lập thạch mộ lại lưu tự, bảo Lưu Vạn Thế đã chết ở đây, một điều hoàn toàn sai sự thật khi đã tự tay hạ thủ và vùi lấp thi thể của một người chỉ là phu nhân của Lưu Vạn Thế.

Gã gật đầu:

- Một sơ suất không nên có chỉ trừ phi kẻ đó chính là Lưu Vạn Thế vì đã trá tử một lần nên lập lại hành vi trá tử lần thứ hai.

Đoàn Bá Nhiên cười lạt:

- Vậy muốn truy nguyên địa điểm được đối phương đề cập thì chỉ cần dò tìm đâu là nơi Lưu Vạn Thế thường xuyên lui tới.

Gã bảo:

- Chỉ là Bách Thảo Trang.

Tư Mã Thuyên giờ mới hiểu:

- Đúng rồi. Vì Lưu Vạn Thế từ khi lập Bách Thảo Trang ít khi xuất hiện giang hồ. Nhưng nhị vị ca ca đừng quên một nơi mà Lưu Vạn Thế từng đến.

Đoàn Bá Nhiên cười tự tin:

- Ngu ca đầu dễ quên. Chỉ tiếc, thời gian ba ngày thì tuyệt đối không đủ để chúng ta hoặc bất luận ai tìm đến tận núi Trường Bạch. Phải chăng đó là địa điểm tam muội định nhắc?

Tư Mã Thuyên ngó người:

- Tất cả đã được nhị ca nghĩ đến? Mà quả thật muốn đến núi Trường Bạch, nơi Lưu Vạn Thế từng thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên, thì nhanh lắm cũng phải mất mười ngày. Đây là điều bất luận ai cũng vô khả.

Đoàn Bá Nhiên cười thành tiếng:

- Vậy thì đại ca dù có là Nhu Kiếm Công Tử hóa thân cũng vô ngại bị bộc lộ thân phận.

Gã lắc đầu:

- Ta không ngại nói thẳng một điều. Ta không phải Nhu Kiếm Công Tử. Vì Nhu Kiếm Công Tử luôn có lời bất khả ngộ, phần ta thì vị tất được như thế.

Tư Mã Thuyên sinh nghi:

- Nhưng Nhân Đạo Chiêu của đại ca vừa rồi quả thật đã khiến muội tự bại? Há lẽ vẫn chưa là tuyệt đối, là bất khả ngộ ư?

Gã vụt trầm giọng:

- Đây chỉ là nhận định, là cảm nghĩ của chỉ riêng ta. Huống hồ bề học mênh mông, cao nhân tất hữu cao nhân trị. Chỉ có đạo lý này mới là tuyệt đối.

Chợt có một loạt cười quái dị đưa đến:

- Người biết như thế là tốt. Vì đã đến lúc bất luận cao nhân nào trên võ lâm cũng phải chịu khuất phục trước bản nhân. Ha... Ha...

Gã rúng động, vội nhìn Tư Mã Thuyên và Đoàn Bá Nhiên:

- Đây là ai? Sao lại có lời lẽ quá cao ngạo?

Tư Mã Thuyền và Đoàn Bá Nhiên cùng lắc đầu, tỏ ý chưa thể nhận ra vì chỉ mới nghe tiếng cười...

- o O o -